

(Priloga Vrtcu.)

Št. 10.

Ljubljana, dne 1. oktobra 1905.

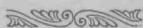
XIII. tečaj.

Jeseni.

Oj jesen, darov bogata,
Na stežaj odpri nam vrata,
In sadov prinesi nam;
Že pšeničica je zrela,
Jabolka porumenela —
In odprť že naš je hram.

Ej, kako smo zadovoljni,
Kadar hrami vsi so polni,
Preden zima privrši.
Ni se nam je treba bati,
Kadar spet prikolovrati,
Že na varnem bomo mi.

Taras Vasiljev.

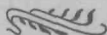
Marica.

Marica v posteljci spi,
Sanjice radostne sanja,
V cerkvici sredi vasi
Zvonček pa k maši pozvanja.

Solnčece že vrh goric
Zemljo veselo ogreva,
Marico radostnih lic
V posteljci gorki obseva.

Jutro skoz okno: „Ti, ti!“
Marico glasno pokara,
„Priden, pobožen pač ni,
Kdor zjutraj za mašo ne mara.“

Sokolov.

Zatajuj se!

9. Jezus Kristus — najlepši zgled zatajevanja.

Kar sem že dozdej zapisal lepega in koristnega o zatajevanju, vse to se nam prelepo kaže v življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Saj pač vse njegovo življenje ni bilo nič drugega nego zatajevanje. Zdi se, kakor da je naš Zveličar le zato prišel na svet in hotel toliko časa ostati na svetu, da bi nas temeljito naučil zatajevanja.

Veličastno je bilo njegovo zatajevanje; imelo je najlepše lastnosti.

Jezusovo zatajevanje je bilo popolnoma prostovoljno, prostovoljno v vseh ozirih. Mi ubogi ljudje se moramo pokoriti radi grehov: že radi izvirnega greha, a tudi zavoljo svojih osebnih grehov, — Jezus, najnedolžnejši in najsvetejši, ni potreboval niti najmanjše pokore, torej nobenega zatajevanja. Mi ubogi ljudje čutimo vsi hudo nagnjenje v svojih srcih in brez zatajevanja nam ni mogoče ostati na pravem potu, — Jezusovo presveto Srce ni poznalo nikakoršnega hudega nagnjenja, torej tudi ni potrebovalo zatajevanja. Mi ubogi ljudje smo odvisni vsestransko in se nikakor ne moremo izogniti mnogovrstnih težav in sitnosti, torej brez zatajevanja ne moremo pametno in mirno živeti, — Jezus pa je vsemogočni Bog, vse je njegovo, nebesa in vsi zakladi sveta. Torej bi si lahko izbral vselej in povsod vse najlepše in najimenoitnejše, vse najboljše in najslajše, vse najlažje in najprijetnejše; a vemo, da si je odbiral vedno le to, kar je uborno, skromno in poniževalno, kar je težavno in neprijetno; ni si volil bogastva in oblasti, ne časti in imenitnosti, ne uživanja in radosti, marveč uboštvo in pomanjkanje, zaničevanje in poniževanje, post in prebitko trpljenje.

Jezusovo zatajevanje je vztrajno ali stanovitno. Od vekomaj že si je tako odbral; ves čas zemeljskega življenja od prvih trenutkov v trdih jaslicah do zadnjega zdihljaja na križu je bila nepretrgana vrsta zata-

jevanj; še zdaj je pač največje zatajevanje njegovo bivanje med nami v presv. Rešnjem Telesu.

Vse Jezusovo zatajevanje je bilo iz najboljšega namena, vse v čast nebeškemu Očetu ter v rešenje in blagor človeštva; vse delovanje je bilo takorekoč svečanosten odmev one molitve: „Moj Oče... ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti hočeš.“

Junaško in veselo je bilo Jezusovo zatajevanje. Z nekim svetim ponosom je govoril o njem: „Lesice imajo svoje votline, tički svoja gnjezda, Sin človekov pa nima, kamor bi naslonil svojo glavo!“ Z zaželenjem je opetovano napovedoval svoje končno, odrešilno trpljenje ter ga imenoval krst, s katerim želi biti krščen.

Kako zelo je bilo božjemu Zveličarju zatajevanje pri srcu, je razvidno iz njegovega učenja. Njegove govore prepleta kakor rdeča nitka nauk o zatajevanju. Njegove prve misijonske besede, ko je nastopil v javnosti, so bile: „Delajte pokoro, nebeško kraljestvo se je približalo“. Z ozirom na zapovedano zatajevanje pravi: „Ako te desno oko pohujša, izderi ga in vrzi od sebe; boljše ti je, da greš z enim očesom v življenje nego z obema vrženemu biti v pekel.“ In isto govori o desni roki in nogi ter hoče s tem naznaniti: Ko bi ti bila kaka reč tako ljuba kot desno oko, desna roka ali noga, pa bi je ne smel imeti brez greha, se moraš premagati in jo zapustiti. Enak pomen imajo besede: „Nebeško kraljestvo silo trpi, in le silni si ga bodo priborili.“ — Z ozirom na prostovoljno zatajevanje pa pravi: „Kdor hoče priti za menoj, naj zataji samega sebe in vzame vsak dan svoj križ na rame in hodi za menoj!“

Nikar ne preslišimo milega vabila svojega nebeškega Vzornika. Odločimo se junaško in hodimo za njim. Onim težavam, ki nam jih povzročajo stanovske dolžnosti in druge bede zemeljskega življenja, prilozimo še nekaj gramov prostovoljnega zatajevanja — to bodi naš križ, ki si ga naložimo vsako jutro na rame ter ves dan radostno in veledušno nosimo za Jezusom.

Brezovo mazilo je dobro zdravilo.

ilo je dopoldne. Vrbanov Tonček se je igral s svojo triletno sestrico pred domačo hišo. Solnce je ostro pripekalo, a gologlavi deček se ni menil za vroče solnčne žarke. Z majhnim vozičkom je veselo letal gor in dol, Marica pa je tekala za njim. Sicer je šel druge dni v šolo, ali danes je doma — bil je ravno četrtek.

Po stezi od Kocjanovega mлина prideta dva njegova tovariša: Možinov Jože in Kovačev Anže. Možinov Jože je bil kaj navihán deček. Po celi vasi so ga poznali, in otroci so se ga zelo bali.

Ko zagleda Jože Vrbanovega Tončka, se mu hitro pridruži; vzad se vsede na voz ter mu nagaja, da ne more voziti. Tonček je hud, Marica pa od daleč gleda razposajenega dečka. On pa še nalašč bolj nagaja.

„Pojdi z nama“, se oglasi Jože.

„Ne smem“, odgovori Tonček, „mati so mi rekli, da moram biti pri Marici.“

„Kako se bojiš matere! — Jaz pa kar grem, še ne vprašam jih ne“, se pobaha Možinov Jože.

Jože in Anže hočeta oditi. Tonček ne ve, kaj bi storil. Tako rad bi šel z njima in tako poželjivo se ozira za odhajajočima tovarišema. Ukazali so mu, da mora biti doma. Pa vedno doma tičati, kako dolgočasno je to! Saj Marica ne bo šla nikamor, in nobeden ga ne vidi; oče so v hiši, mati pa v kuhinji.

„Marica, le tukaj bodi! Kajne, da boš tukaj? Vidiš, tako pri miru sedi tukaj!“

Tonček še enkrat pogleda proti hišnim durim, potem pa se tiho splazi pod okni za Jožetom in Anžetom.

Šli so vsi trije — kam, sami niso vedeli.

Pot jih je privedla mimo Grudnovega vrta. Vrt je bil poln najlepšega sadja. V ozadju v nekem kotu je rastla mlada breskev; njene veje so visele čez plot in se šibile pod debelimi breskvami.

Možinov jih prvi zapazi. „Oh, ali vidita, kako so lepe! Kako so rdeče, jaz jih bom klatil!“ Rekši pobere kamen in ga vrže v veje. Zadene dobro. Kakor toča se usujejo breskve na tla. Tudi Tonček in Anže dobita pogum, in poredneži klatijo in klestijo, da so v kratkem vse veje gole.

Ali nesreča je hotela, da pride izza ogla oče Gruden. Slišal je namreč pok in šum na vrtu, zato je prišel gledat, kaj to pomeni. To je bil strah! Saj je pa tudi oče Gruden nesel s seboj tako palico, da je morala vsakega — ki je imel slabo vest — že od daleč pogreti.

„Bežimo, bežimo!“ zakliče Anže in kakor bi trenil se razkrope mladi tatovi.

Tonček pribeži ves zasopljen domov. Žepi so bili še vsi polni in v roki je držal breskev z Grudnovega vrta.

Toda ta strah še ni bil dovolj, sedaj je prišla še — kazen.

Še preden dospe do doma, začuje, da ga nekdo kliče. „Tonček, Tonček!“ Klicali so ga namreč mati.

Ko mati ugledajo vsega zasopljenega, ga vprašajo takoj: „Kod si hodil? Kje imaš pa Marico? Ali ti nisem prej rekla, da bodi pri njej? Marice ni nikjer — ali veš, kam je šla?“

Tonček molči.

„Kaj imaš pa v roki? — Breskve. Kje si dobil breskve?“

„Neki mož mi jih je dal“, odgovori počasno Tonček. Poznalo se mu je, da ni govoril resnice.

„V hišo pojdi k očetu! Z otroci ni nič!“ se hučujejo mati ter se napravijo iskat izgubljeno Marico.

Tonček pa premišljeva, ali bi šel v hišo ali ne. Naposled vendar-le odpre vrata.

Oče sede na rezilnici in obdeljujejo novo grabljšče. Mirno delajo dalje, kakor bi ne vedeli, kdo je vstopil.

Čez nekaj časa vprašajo: „Pravijo, da imaš breskve. Pokaži, kakšne breskve imaš?“

„Nimam jih več“, odgovori Tonček.

„Ne več? Kaj pa je ondi v žepu?“

Tonček je bil na to pozabil. Na očetovo besedo položi sad za sadom poleg peči na klop.

Oče ga primejo za roko, ga ostro pogledajo in rečejo. „Kje si dobil te breskve? Povej!“

„Pri sosedu.“

„Pri sosedu? Ni res! Pri sosedovih nimajo breskev.“

Tonček se prestraši. Rdečica mu zalije obraz, oči se mu pa povesijo v tla. Bilo mu je, kakor bi stal na žrjavici. Kaj je bilo storiti? Z boječim glasom pove resnico.

„Na Grudnovem vrtu smo jih naklatili.“

„Tako! Na Grudnovem vrtu ste jih klatili! In ti se mi lažeš! Ali veš, kaj si storil?“ Govor očetov je postal osoren.

„Ko ti je zadnjič sosedov Andrejček vzel voziček, katerega sem ti naredil po zimi, ali ti je bilo to prav — kaj?“

„Ne.“

„Vidiš! To ni bilo prav, ker voziček je bil tvoj in ne Andrejčkov. Čegave so bile pa te breskve? — Grudnove — kaj ne? Ko si prišel tožit takrat sosedovega Andrejčka, kako si rekel, kaj ti je naredil?“

„Da mi je ukradel voziček.“ — „Da ti je ukradel voziček“, poprimejo oče, „takrat si zahteval, da naj ga kaznujem. Jaz sem te tedaj posvaril, da se varuj, da tudi ti ne storiš kdaj kaj takega. In vendar — kaj si ti danes storil?“

„Kra---del“, izgovori polglasno Tonček.

„Ali veš, kaj se pravi krasti? Krasti je greh. Včeraj si mi pravil, da si bil v šoli vprašan deset božjih zapovedi.“

Tonček našteva zaporedoma božje zapovedi.

„Kako se glasi sedma?“

„Ne kradi!“

„Tako je. Sam Bog ukazuje: Ne kradi! Ti si danes kradel in polegtega še lagal. Lagal si se materi, ki tako skrbe za-te, in meni — svojemu očetu. Zašel si v slabo tovarišijo, ali po slabi tovaršiji rada glava boli; preje ali pozneje zadene kazen take neposlušne otroke. Menil si, da te nihče ne bo videl. Bog te je

slišal, ko si lagal, in Bog te je videl, ko si kradel breskve na Grudnovem vrtu.“

Tedaj v hišo vstopijo mati prepadeni in prestrašeni. V naročju drže Marico.

„Joj, joj! — Vsa se tresem. Kar groza me je!“

„Kaj pa je, kaj je?“ vprašajo naglo oče.

„Slabo mi prihaja, tako mi bije srce. Tam pri plotu sem dobila Marico. Pa silno velik gad je ležal zraven nje. Oh, če bi se bila le nekoliko premaknila, pa bi bilo po njej. Prav sam angel varuh je varoval otroka, da se mu ni pripetilo nič hudega. Ti neubogljivec ti! V kak strah pripraviš človeka!“

Oče rečejo:

„Francek, glej, kaj si naredil, kam te je dovedla tvoja nepokorščina. Prav ti bi bil vzrok, če bi bil gad pičil tvojo sestro ter bi bila umrla. Res sam angel varuh je čul danes nad njo. Tudi ti imaš svojega angela varuha, pa kako je moral biti danes žalosten, ker si se tako pregrešil z nepokorščino. Zvečer, ko greš spat, mu moraš obljubiti, da boš drugačen.“

Tonček jame jokati.

„Prav, da jokaš“, rečejo oče, „vsak greh zasluži kaznen. Bog hoče, da starši kaznujejo svoje hudobne otroke, kadar zaslužijo. Vidiš brezovko tam v kotu pri uri? Daj mi jo sem!“

Silno nerad izpolni Tonček očetovo povelje. Poklekne na tla, oče mu pa odmerijo zaslužen plačilo. „Tuje blago pusti v miru ter stori, kar ti ukažeta oče in mati“, resno pripomnijo.

To je pomagalo. Tonček je bil odslej odkritosrčen in priden deček. Nikdar več ni prikrival kake stvari svojim staršem.

Zdaj je odrasel. S svojim lepim vedenjem je v vzgled vsem sosedom. Spominja se še vedno, kako je kradel Grudnove breskve in kako je bil tepen. Stari Vrban, pošten mož in skrben oče, pa večkrat ponavlja: „Dà, dà, — brezovo mazilo je dobro zdravilo.“

Istvan.

V zarji mladosti.

(K sliki.)

tara navada je železna srajca“, veli pregovor. Še na Oreharjevi Lenici se je poznalo, da je res tako.

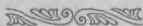
Že pred pustom je izpolnila šesto leto, treba bo na jesen v šolo, a še vedno: punca, punca in punca — od jutra do večera.

Še zdaj punčiko! Zdaj, ko bo treba vzeti v roko abecednik, pisalo in tablico! No, za prej ne rečemo nič, če je v tretjem, četrtem, petem letu pestovala svojo Pepico, dajala jo poljubovat mačicam in psičkom, jo nosila po vrtu in ji dajala duhat cvetice in duhteča jabolka, za takrat ne rečemo nič. Ali zdaj, ko so ji mati prinesli iz podstrešne sobe tako lepo knjigo s podobami, zdaj, ko ji mati že zaupajo, da je ne raztrga in ne pomaže, o zdaj pa, Lenica, s punčiko le proč!

Toda te dneve naj še bo! Ko te pa vpišemo enkrat v šolo, potem bo pa že morala Pepica spat za vedno. Potem boš prenašala in pestovala svojo torbico s knjigami in tablico.

Zarja tvoje mladosti bo pa obleдела pred vzhajajočim solncem ...

F. G.

Na vozu.

Hi! ... Veselo žvižga bič,
Hitro kakor blisk in strel
Teče, peketa konjič,
S ceste dviga prah se bel.

Vranec glavo dviga v zrak,
Griva v vetru mu vihra,
Ej, saj vé, da čvrst junak
Vodi ga in ga ravna.

Dalje, dalje, — kakor strel
Teče, peketa konjič,
S ceste dviga prah se bel,
In po zraku žvižga bič ...

Sokolov.

Nesrečni tatič.

Pri Dreniku so imeli velik sadni vrt, ki je bil kroginkrog ograjen s starim plotom. Semtertja je bila ograja že razdrta, in tam je bila trava navadno tudi najbolj pohojena, kar je pričalo, da večkrat kdo hodi po nji. Da je to res, je pa še najbolj pričala velika, lepa hruška, okolu katere je bila trava vsa rumena.

Oh, kolikokrat je stal kak bosopetec za plotom in čakal, da pade debela, sočna hruška na tla. Večkrat jih je bilo še celo več, ki so se pa morali seveda vrstiti.

Kdo bi se temu tudi čudil! Saj so bile Drenikove hruške boljše kot méd in mleko. To so vedeli vaški bosopetci, ki so pa morali kljub svoji abecedni modrosti večkrat pokazati pete Drenikovemu pastirju, hlapcu ali pa celo psu, ki tudi ni nikomur prizanesel, če ga je dobil med zobe.

Hribčev Jakec je že dolgo časa vedel, da so Drenikove hruške strašno dobre, a poskusil jih še ni nikdar, dasiravno jih je videl skoro slednji dan, ko je nesel abecednik v šolo in iz šole. Ko so se pa nekega dne v šoli učili črko „h“, poleg katere je bila narisana debela hruška, so se Jakcu pocedile sline, in spomnil se je takoj na Drenikovo hruško. Ko je šel spet mimo nje domov, je mislil, kako bi si jih enkrat naložil. Spomnil se je sicer, da so mu že starši večkrat rekli: Ne želi svojega bližnjega blaga.

Celo pot je Jakec mislil, kdaj bi bilo najbolj ugodno, da bi lahko brez skrbi stal pod hruško. Kajti Drenikovi so bili vedno le blizu doma, in tedaj se je težko kaj dobilo.

A Jakec je bil bolj prebrisan kot njegovi tovariši. Sklenil je, da gre v mraku za plot, ko bo že malo temno in ga ne bo nihče videl.

Na večer jo res mahne proti Dreniku. Ko je zvonilo Avemarijo, je že čepel za plotom in čakal, kdaj bo ugodna prilika, da zažene poleno med veje. Nestrpno se mu je zdelo to čakanje. Že bi bil kmalu

šel domov, a v tem hipu se prikaže v Drenikovi hiši luč. Jakec si misli: „Aha! Sedaj, ko bodo vsi v hiši, morda še celo pri večerji, bom pa lahko opravil.“

Hitro je pod hruško. Boječe se ozira okoli, če ga morda kdo ne vidi, in ogleduje sedaj poleno, sedaj hruško, če morda ni previsoka. Pa zažene poleno med veje, da začno padati hruške po tleh.

A komaj jih začne poberati, že zalaja pri hiši pes in steče proti hruški . . . Jakca oblije mrzel pot — kajti psov se je neizrečeno bal — in beži na vso moč proti ograji. A predno se je mogel splaziti čez plot, ga prime pes za hlačnico in ga vleče nazaj. Jakec ga brcne z ного, ali psu to ni dišalo, pa ga zgrabi z zobmi. To je bil ljut boj. Jakec suje z ного in vpije nad psom, ki se je vedno bolj zaganjal vanj. Ko vidi, da se ga ne more iznebiti, se zažene z vso močjo na plot in srečno prileze na prosto. A pes ga je že čakal na drugi strani.

Jakec uvidi, da ga more rešiti le beg. Zatoraj drvi pred psom, da bi kmalu izgubil hlače. Pes pa postane še bolj besen, se začne zaganjati v begunca in ga podere na tla. Bog ve, kaj bi se bilo zgodilo z Jakcem, da ni prišel v tem hipu Drenikov pastir, ki je s silo odgnal psa domov.

Jakec to noč ni mogel mirno spati. Vedno se mu je sanjalo, da ga podé psi in se zaganjajo vanj. Strah ga je spreletaval, ko se je vzbudil in se spomnil strašnega dogodka.

Ko so oče drugi dan zvedeli, kaj se je zgodilo, Jakcu niso rekli ničesar, samo posegli so na polico, ki je bila Jakcu in njegovim hlačicam največji strah.

* * *

Jakec je sedaj že precej velik in zna že tudi brati. Kadar bero v šoli kak stavek, ki prepoveduje tatvino, se popraska za ušesi, kakor bi se hotel nečesa spominjati . . .

Bojan.

Mladi risar.

I.

olgo zaželjena jesen je tu! Sadno drevje je polno sadja, da se veje ponosno klanjajo k tlom pod težkim bremenom. Listje pada otožno na tla, tiho pada, kakor bi padalo v tihi grob. Neprijetna sapa pihlja tam od severa in pometa prah po cesti. Vse je otožno, samotno, kakor bi umiralo življenje.

In vendar, koliko novega življenja se pričinja uprav jeseni. Vse se izpreminja v naravi, a tudi pri človeku se vse izpreminja.

Mladost preženo dolžnosti. Popustiti mora otrok nedolžne igrache ter oditi na prvo važno pot življenja — v šolo. Pa v šoli je prijetno in lepo. Malo je takih otrok, ki ne bi z veseljem pozdravili onega dne, ko gredo prvič v šolo. Zunaj je jesen otožna, in pusta, a otrokova duša je polna veselja in radosti! V njej začenja vstajati drugo življenje, — novo veselje! Otrok, ko stopiš prvikrat v šolo, tedaj se začenja za te druga koristnejša pomlad življenja! Kdo bi se torej ne veselil tega veselega dne, ko stopi v to novo pomlad, — v šolo!

Tudi naš Lojzek je bil iz srca vesel, ko je šel lepega jesenskega jutra v šolo. Koliko je vedel povedati doma, ko je prišel iz šole domov. Z veseljem in zanimanjem smo ga poslušali, ko nam je pravil. Seveda dobremu dedu je moral še posebej vse dvakrat povedati!

„No, no, Lojzek, le glej, da boš znal kmalu brati, nam boš pa pozimi pri preji prebral kaj lepega! Ko bo semenj v mestu, ti kupim lepo knjižico, da boš čital!“

Kdo je bil bolj vesel kot naš Lojzek? In kmalu se je Lojzek spretno boril s črkami.

Dobro se je učil tudi v šoli, tako da so ga vedno pohvalili gospod učitelj.

Minulo je dve leti; Lojze je šel že v tretji razred. Bil je vednobolj priden! Posebno veselje je pa imel

do risanja. Kakšne lepe stvari je znal že narisati: drevo, hišo, kravo, psa; da, enkrat je narisal celo deda s pipico v ustih. Aj, to je bilo smeha v hiši! Še dedek so se smejali bistrournemu vnuku.

Toda enkrat je imel učenček veliko neprijetnost zaradi svojega risanja. Vsi so se že hudovali, kajti vse v hiši je bilo že porisano s kredo. Tudi po stenah zunaj hiše je bilo polno podob. Posebno dedek so se hudovali. Vzeti so mu morali kredo. Toda kmalu si je pomagal. Šel je v kuhinjo, vzel kos ogla in hajdi za hišo. A tedaj je imel smolo. Opazili so ga ded, ki so imeli opraviti na vrtu. Videli so ga, kako je široko stal in risal konja.

„Aha, sedaj ti pa pokažem“, so mislili hudi dedek! Vzeli so palico in šli počasi proti njemu. Ko je bil ves zamišljen v svoje delo, tedaj ga zgrabi trda pest dedova za ramo.

„Kaj pa delaš to nesnago na zid? Ali ni škoda zidu?“

„Oh, dedek, nikari me ne kaznujte, saj ne bom več!“

Toda dedek se niso dali preprositi. Ubogi Lojzek je dobil svoj delež. Bilo je hudo! Dolgo je ležal na vrtu in jokal. Hudo mu je bilo, ker je bil kaznovan, a še hujše, ker je užalil sicer tako dobrega deda. Hudo mu je bilo, ker je vedel, da ga imajo dedek jako radi. Kesal se je. Kratek je bil boj v njegovi dobri duši. Šel je k dedu in ga prosil odpuščanja. Ah, kdo bi mu ne odpustil, ko je znal vendar tako lepo prositi?

„Vidiš, dragec moj, to je lepo. Bodi sedaj vedno priden in tudi ubogljiv! Če boš tak, kot jaz hočem, ti kupim vso risarsko pripravo, tudi barve in čopič dobiš!“

Zopet je začel plakati dobri deček. A to niso bile solze žalosti, ampak solze veselja in hvaležnosti do deda. Veselil se ni brez vzroka, kajti ded so držali svojo obljubo. Lojzek je dobil vse; a tudi priden je bil, vsi so ga bili veseli. Ko je dokončal ljudsko šolo, so ga poslali v mesto, kjer se je učil risati in slikati.

II.

Mnogo let je že minulo. Jesen je bila zopet tu, vsa taka, kot je vedno prihajala k nam. Tisti dolgotrajni dnevi so minevali počasi in žalostno drug za drugim. Letošnja jesen je bila posebno žalostna za našo hišo. Naš dedek so bili na smrtni postelji. Mirno so pričakovali zadnjega trenutka. — Samo eno željo so imeli še vedno: videli bi bili radi še enkrat svojega vnuka, ki je bil tedaj že imeniten slikar v tujini. Pisali smo mu, naj bi prišel, toda ni ga bilo.

Nekega večera je bilo dedu boljše. Stara potovka je prinesla iz trga velik zavitek.

„To bo gotovo od Lojzeka“, so rekli mati, ko so odvijali zavitek. Kako smo se začudili, ko smo pogledali lepo sliko! Pod sliko je bilo pa zapisano: „Naš dedek.“ Ah, kako lep so bili naš dedek. Ves kakor živ!

Z veseljem in zadovoljstvom so opazovali ded svojo sliko. „Hm, tak-le sem? kdo bi si mislil, da bo znal naš fant kaj takega.“

Dedek so bili vidno vzradoščeni; sklonili so se kvišku in zrl v sliko dolgo, dolgo! Njihove misli so plavale v daljno preteklost! — Mislili so znabiti na malega risarja, spominjali se tudi onega dogodka za hišo. Tedaj pa so zašepetali potihoma: „Dobro, dobro je bilo, da sem ga! Morda bi ne bil sedaj tak gospod!“

Sliko smo obesili nad dedovo posteljo. Toda dolgo se niso ded veselili lepe slike. Kmalu so zaspali za večno! Ni jih več, da bi nam pravili lepe povesti; njihova postelja je prazna, in njegova slika sameva tam na zidu. —

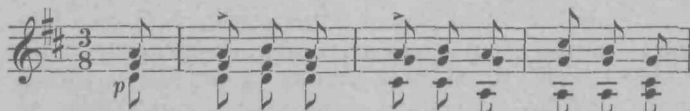
Radan.

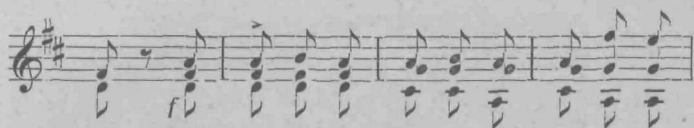
Slovenska dežela.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Jaz vem za de - že-lo, pre - le-po slo-
2. V tej le - pi de - že-li po - voljno ži-
3. Do - mačim pri - ja - te-ljem hva-lo naj

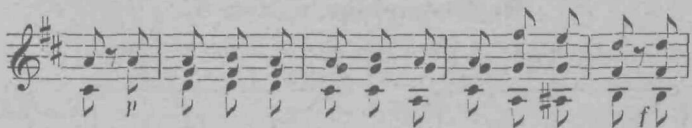
1. vi; Vsak, kdor jo po - zna, jo vi - so-ko ča-
2. vim, Po - šte-no s pri-ja - te-lji se ve-se-
3. dam, Po li - cu in sr - cu jih dobro po-

1. sti. Slo - venko de - že - lo zdaj v mislih i-
2. lim; Ra - do-stno živ - lje-nje pri nas je do-
3. znam: Njih sr - ce je či-sto prav kakor zla-

1. mam, Ni - ko - li je do - sti hva - li - ti ne
2. má, Ve - se - lja Slo - ve - nec skri-va - ti ne
3. to, To vem, da mi bo - de o - sta-lo zve-

1. znam.
 2. zna.
 3. sto.
- Za - to-rej, za - to-rej re-snično povem: Slo-

venski de - že - li e - na-ke ne vem.

4.

Če bodem svoj kruhek iskal kdaj drugod,
Prijatelji moji, ne pojdem odtod;
Ne bom se potikal pri tujih ljudeh,
Saj kruha dovolj na domačih je tleh.
Zatorej . . .

5.

Spet pridem v prijateljsko družbo med vas,
Da bomo pošteno si kratili čas.
Zaupam, da vaše predobro srcé
Ne bode medtem pozabilo namé.
Zatorej . . .

Kadar pečejo . . .

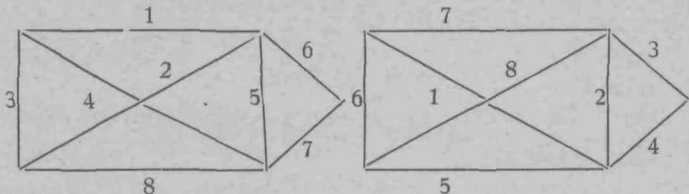
Mati kruha so iz nove
Naredili nam pšenice,
Belega kot sneg in mleko,
Sladkega, kot so potice.

Strani so nas res gonili,
Pa smo bili danes gluhi;
Oj, kako bi takrat bežal,
Kadar vse diši po kruhi...

Taras Vasiljev.

Rešitev naloge v šte. 9.

Ta naloga se lahko reši na več načinov, n. pr.:

Prav so rešili: Sikošek Maks v Podsredi; Silvester Ivan v Vipavi št. 233; Štelcar Josip, sluga kn. škof. pisarne v Mariboru; Kočevar Milan, gimnazijec v Celju; Lenart Neža, učenka III. razreda v Zgor. Libušah pri Pliberku; Krajnc Jozefa, učenka V. razreda pri Sv. Jurju v Slov. goricah; Robar Ivan na Petelinjeku (Štaj.)